

Samtidig må vi kræve, at lægerne arbejder længere og udnytter det dyre udstyr, som skatteborgerne har betalt. For taberne er de syge og de gamle. De må som gidsler for en benhård socialdemokratisk ideologi stille op i køen og håbe at trække den store gevinst. Med livet som indsats må man trække et nummer og håbe, at der er penge eller tid til ens egen operation, eller at sygeplejersker og andre ansatte ikke er taget på orlov eller ferie, så planlagte operationer udsættes i månedsvis.

Løsningen ligger lige for, men også her spiller den socialdemokratiske lighedsideologi ind: Borgerne skal naturligvis, i det omfang det offentlige ikke kan løse opgaven, tilbydes operationer på privathospitaler.

Det er uanstændigt, at gamle mennesker ikke kan komme på plejehjem, når det er nødvendigt, men i stedet skal fyldes med sløvende medicin. De har brug for at modtage hjælp og omsorg; de har ikke brug for sløvende medikamenter. Det er en uværdig behandling af en generation, som gennem hårdt arbejde har skabt basis for den velfærd, vi har nu.

Vi ynder at kalde Danmark et retssamfund, men desværre oplever vi oftere og oftere sager, der tyder på det modsatte, og retsbevidstheden hos borgerne får det ene knæk efter det andet, når magthaverne slipper godt fra handlinger, der af almindelige mennesker kun kan opfattes som værende i strid med gældende lovgivning.

Og mere og mere tyder på, at de sidste 10 år har været et lovløshedens årti i den offentlige sektor, for i disse år afsløres den ene politiske skandale efter den anden. Den ene gang efter den anden har politikere og deres embedsmænd bøjet eller overtrådt dansk lov, men når regnskabet skal gøres op, løber alle fra ansvaret.

Overbelåninger i kreditforeningerne, overbelåning af næsten alt på Færøerne, tamilsagen, Skibskreditfonden, Tvind, ulovlige skattefra-drag til banker, selskabstømninger og alle ulovlighederne i den almennyttige boligsektor – og sådan kunne man blive ved!

Det offentlige tilsyn har hver gang spillet fal-lit, og det offentliges repræsentanter har i stedet for at være vagthunde ageret som rene gummistempeler.

Fælles for det hele er, at bortset fra ét eneste tilfælde, nemlig tamilsagen, er de ansvarlige gået fri eller er blevet overflyttet til andre, men lige så høje stillinger inden for statsapparatet, hvis det drejede sig om embedsmænd.

I sin tiltrædelsestale talte statsministeren meget om en ny politisk moral, men hans egne ministre er gået forrest i nedbrydningen af de værdier, som et retssamfund bygger på. Og alt for ofte optræder politikere, direktører, bestyrelsesmedlemmer i store virksomheder, som om de er hævet over lovgivningen.

Statsministeren og andre politikere klager ofte over en svigtende moral hos danskerne, når det drejer sig om sort arbejde eller skattesnyd, men i forhold til, hvad samfundseliten slipper godt fra, er almindelige danskere rene dyds-mønstre.

Skal samfundsmoralen rettes op, må politikerne gå forrest og vise et godt eksempel, men det er vist for meget forlangt af den nuværende regering.

Der skal være lighed for loven både for arbejdsmand Jensen og for politikere, embedsmænd og finansdirektører, men det er der ikke, og det må ændres – alt andet er uanstændigt.

Og apropos retsbevidstheden er der også brug for en reform af retsvæsenet.

Fremskridtspartiet ønsker, at minimumsstrafene for grov kriminalitet skal hæves betragteligt. Pladderhumanistiske dommere skal ikke længere kunne slippe uden om at idømme hårde kriminelle en straf, som kan mærkes, og som er i overensstemmelse med det, som almindelige mennesker opfatter som ret og rimeligt. Forbrydere skal ikke kunne lemlæste folk for livet og så gå rundt på gaden dagen efter. Og fængslerne skal være flugtsikre og narkofrie og ikke velorganiserede feriekolonier, hvor visse forbrydere kan optræde som lokale konger og andre sendes på skiferie for skatteydernes regning.

Og det er utroligt, at det politiske flertal på Christiansborg fortsat totalt ignorerer den brede befolknings mening, når det gælder flygtninge og indvandrere.

Eksempelvis uddeles der flere gange om året dansk statsborgerskab til personer, der har begået tyveri eller bedrageri eller solgt narkotika eller begået voldtægt eller mord.

Fremskridtspartiet mener, at disse personer efter udstået straf straks skal sendes ud af landet. De skal selvfølgelig ikke belønnes med et dansk statsborgerskab.

Når vi samles til efteråret, vil det være startskuddet til den egentlige debat om vort fremtidige tilhørsforhold til EU.

Der skal ikke herske tvivl om, at Fremskridtspartiet er tilhænger af medlemskabet af EU.